

Mindenkor az Úrral leszünk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Thesszalonikaiakhoz írott első levele 4. fejezetének a 13.-tól a 18. verséig a következőképpen:

Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt. Azt pedig az Úr ígéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az ígékekkel! – Urunk, a mi életünk a porhoz tapad. Emelj fel magadhoz minket a Te ígéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Mennyi minden kérdés él bennünk a halállal, a feltámadással és a mennyel kapcsolatban... Fogunk-e találkozni szereteteinkkel? Felismerjük-e majd őket? Fognak-e ott is szeretni minket? A haragosom hogyan kerülhetett be vajon a mennybe? *"Nekem az üdvösség nem kell, ha a Matildnak is jut!"* Meddig tart eljutni oda? Mi lesz közben? Fájni fog? Mi lesz a kedvenc állatom sorsa? Lehet-e ott majd jókat enni és inni? Lesz ott is internet? – A kérdéseinket még hosszan folytathatnám... **Pál szimbólumok sorozatában beszél erről az igazságról. De nem a szimbólumok a fontosak abban, amit hallottunk, hanem a következtetés: mindenkor az Úrral leszünk.** Mert ez a lényeg. *Min-den-kor* az Úrral leszünk. *Végig.* Ezért *van* reménységünk.

Pál szembeállítja a hívőkkel a „többieket”, akiknek *nincs* reménységük. Ismerős lehetett Pálnak a szülővárosától, Tarsustól húsz kilométerre a tengerparton lévő Anchialesben talált szoborfelirat: **„Egyél, igyál, játsszál, ma holnap úgyis meghalunk!” Ha a játszást pajzán módon is értelmezzük, akkor ez a mai világ mottója is lehetne akár...** Emlékezzünk vissza az oltár előtt felolvasott ígére. **Mennyire más Jób hozzáállása mindehhez! „Ha meghal a férfiú, életre kelhet-e? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik”** (Jób 14,14).

Kedves Testvéreim! A fordulat számunka – már bekövetkezett. Ki az, aki sejti, hogy mikor? – **A kereszten. És a keresztségünkben.** A legtöbben nem is voltunk ennek még a tudatában a keresztlőnkön. Sokan még ma sem tudják felmérni, hogy mi is történt velük a keresztlőn. Névadás? "Belekeresztelték" őket az evangélikusok közé? Nem! Isten a gyermekévé fogadott minket akkor, amikor az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében megkereszteltek bennünket. A keresztség egyetemes. A hagyományos keresztény egyházak nem ismernek újrakeresztelést. Isten gyermekeinek tekintenek *mindenkit*, aki meg van kereszelve. (Ezért hibásak az „evangélikusnak kereszteltek”, „reformátusnak kereszteltek” stb. megfogalmazások. Ugyanis kereszténynek kereszteltek bennünket.) **Az, hogy Isten gyermekei vagyunk, azt is jelenti, hogy azok is maradunk. Mindenkor az Úrral leszünk. Ezért van reménységünk.**

Mikor van reménységünk? Ha hisszük, hogy Jézus meghalt, és feltámadt (Thessz 4,14)! Mivel Pál apostolnak ez a levele az Újszövetség első irata, amely 50 táján keletkezhetett, ez a hat szó: "hiszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt" az első leírt hitvallási formula. Mennyire szép ez! **Miért?** Mert a *lényeg*et írja le. Hitünk magját. Az, hogy *hogyan* gondolkodunk Jézus haláláról és feltámadásáról, az – a hitünk sarokköve. Azt gondoljuk, hogy igazuk volt azoknak, akik azt híresztelték, hogy Jézus testét ellopták a sírból (Mt 28,12-15)? Azt hisszük, hogy mesebeszéd annak a mintegy ötszáz embernek a tanúságtétele (1Kor 15,5-6), akiknek mind megjelent a feltámadt Jézus? Soha nem tapasztaltuk meg egész életünkben, hogy a feltámadt Úrral vagyunk, aki megígérte, hogy „veletek vagyok minden nap a világ végezetéig” (Mt 28,20)? Akkor ne csodálkozzunk, ha szorongásaink vannak. Akkor ne csodálkozzunk, ha halálfélelmünk van.

Húsvét olyan törvényszerűen következik Nagypéntek után, mint a hajnal a naplemenete után. Ahogyan a kereszthalál megrázta a teremtés egészét – amelyet Jézus óriásit kiáltó, utolsó szava, a sötét és a földrengés csak illusztráltak – a feltámadás úgy belerobbant a nagyszombat csendjébe. Valamit én is megkaptam ebből. Amikor a Szent Sírnál imádkoztam szinte pontosan öt évvel ezelőtt, akkor erre az imádságomra csak öt másodpercem volt az óriási sor, és a kint őrt álló szerzetesek „menjünk, menjünk” nógatása miatt. Ahogyan letérdeltem, belémvillant, hogy már csak négy másodperc maradt... Hát mi lesz itt addig? Hát semmi... A kishitűségemet egy lavina sodorta el. Beborított egy minden előzmény nélküli, képtelenül hatalmas öröm. Megéreztem a feltámadás örömét. Ez a mérhetetlenül nagy, robbanásszerű öröm, nemcsak Jézus öröme volt, nemcsak az Atya öröme volt, nemcsak a Szentháromság öröme volt. Ez az öröm a *mi* örömünk is. A feltámadás *értünk* történt. Ahogyan a kereszt is. *Minden* vasárnap a feltámadás örömmünnepe. Ez mai vasárnap, amely az ítélet vasárnapja, *ez is* a feltámadás örömét adja nekünk. **Miért?** Mert Jézus ezt ígérte nekünk: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak *örök élete van*, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn 5,24).

Jézus világos és egyértelmű ígérete szól a feltámadásunkról: „Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem. Én pedig feltámasztom azt az utolsó napon” (Jn 6,44). Hitünk nőhet, és sokszor bizony fogyhat is (ld. EÉ 383,3). A reménységünk alapja az az állandóság, amely Krisztus maga (Zsid 13,8).

Térjünk vissza most a bevezető kérdésekre a halálról, a feltámadásról és a mennyről. Rengeteg részletét tekintve nem tudjuk, hogy mi lesz. **Három dolog azonban biztos. Első: ami lesz, az sokkal jobb lesz, mint amit valaha megéltünk. Második: ami nem lesz, az nem fog hiányozni.** Különösen az utolsó ítélet forгатagában könnyen lehet, hogy alig marad biztosan felismerhető pont. De egy *fundamentálisan bizonyos pont* állandóan ott fog tündökölni előttünk: és az Jézus maga (Zsid 13,8). **És itt jön a harmadik biztos pont, a lényeg: aki megismerte Jézust ideát, annak minden ismerős lesz – odaát. Mert: mindenkor az Úrral leszünk** (1Thessz 4,17b).

Itt lehet folytatni Pál hitvallását: **Ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy mi is feltámadunk.** Hiába gúnyolódtak a thesszalonikai gyülekezet tagjain a pogányok, hogy nektek bizony annyi! Késik Jézus második eljövetele. Hát meghalt a nagymamátok, aki hívő volt. Vele mi lett? A válaszuk: *Krisztus*. Krisztus, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet” (2Tim 1,10). A mi testünk „elvetetik romlandóságban – feltámasztatik romolhatatlanságban; elvetetik gyalázatban – feltámasztatik dicsőségben; elvetetik erőtlenségben – feltámasztatik erőben” (1Kor 15,42-43).

Ahogy a Händel dallamára énekelt 388-as énekünk mondja: „**Miért félne szívem? Él az én Uram, Békesség királya, benne nyugta van.**” **Miért van nyugta szívemnek? Mert „mindenkor az Úrral leszünk”** (1Thessz 4,17b). Miért? Mert Jézus ezt kérte az Atyától a főpapi búcsúimájában: „Atyám, azt *akarom*, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én *vagyok*” (Jn 17,24). Jézus nagyon ritkán használja az Atyával kapcsolatban az „akarom” szót. Ez mérhetetlenül nagy hangsúlyt ad ennek a kérésének. És az Atya *soha* nem utasítja el a Fia kérését. Miért? Mert az Atya és a Fiú – egyek (Jn 17,22). Mert a Szentháromság egysége – megbonthatatlan. Ezért ne félelemmel gondoljunk a halálra. Érezzük át az életünk menetét, mint a Jézushoz való közelségünket. Idézzük fel, éljük át azokat a szakaszokat, amikor közel éreztük magunkat Jézushoz. Kérjük, hogy ezek bővüljenek és növekedjenek az életünk során. És erős hitű reménységgel, sőt: *teljes bizonyossággal* várjuk azt, amikor majd mindez folytatódik – odaát. „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet ... *nem* választhat el minket Isten szeretetétől, amely *megjelent* Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 8,38-39). Ámen.